

»Človek je srečen, če dela to, kar ga veseli«

Pri pouku slovenščine smo obravnavali intervju. Ko smo se pogovarjali, koga bi intervjuvali, smo pomislili na našega duhovnika, gospoda Janka Straška. Vsi ga dobro poznamo in ogromno vprašanj se nama je porodilo. Zbrala sva jih in tako sva se sončne sobote odpravila na pogovor v župnišče.

JAN : Ali nam lahko predstavite svoje otroštvo ?

DUHOVNIK : Bil sem kmečki otrok in živel sem na kmetiji. V družini nas je bilo več -mama, ata, štirje otroci in starejša teta. Ata je hitro umrl. Brat je bil star sedem let, jaz pet, mlajši brat tri leta in sestrica eno leto. Štirje otroci smo ostali sami, majhni, brez očeta, z mamo na kmetiji. Zato smo morali od malega veliko delati in pomagati vse, kar je bilo potrebno, da smo preživeli. Ni mi bilo težko delati, ker sem mogel in sem hvaležen za vse, kar je v življenju bilo. Bilo je tudi veliko težkega, ampak marsikaj sem se takrat naučil.

JAN : Ali ste bili v domači župniji ministrant ?

DUHOVNIK : Da, bil sem ministrant. Ne vem točno kdaj sem začel, ampak sem potem ministriral do konca osnovne šole. Čeprav sem imel od doma do cerkve 3 kilometre ali pol ure peš. Takrat ni bilo prevoza in smo vedno hodili peš. Pozimi je bilo težje in če smo bili otroci prvi, ki smo šli k maši, smo vedno delali »tir« po snegu. Naravnost nismo šli, ampak smo delali ovinke zato, da so potem ljudje dlje hodili, kot bi bilo potrebno.

JAN : Kaj vam je takrat pomenila vera ?

DUHOVNIK : Težko rečem, kaj mi je vera pomenila, ker sem bil preveč otročji. Sem pa rad hodil v cerkev, ne vem zakaj, verjetno zaradi sosedov in drugih fantov, s katerimi smo hodili skupaj. Mi je pa bila maša zelo dolga in zmeraj sem mislil, zakaj mora biti tako dolga, rad bi, da bi bila maša krajša, da bi lahko bil čim prej doma.

JAN : Ali nam lahko predstavite vaše šolanje? Kakšna je bila šola v tistem času?

DUHOVNIK : V domačem kraju, kjer sem bil doma, smo imeli osemletno osnovno šolo. Štiri razrede sem končal v domači osnovni šoli, potem so me pa mama prepisali v šolo v Šmarje pri Jelšah. Zakaj, še danes ne vem. Ampak takrat ni bilo prevoza v šolo. Od doma do Šmarja je bilo 9 kilometrov in sem se vozil v Šmarje s kolesom vsak dan, pozimi in poleti, čisto sam, v vsakem vremenu. Še danes ne vem, zakaj sem moral iti tja, ampak prepisali so me in sem šel. Šola je bila preprosta, v nižjih razredih v osnovni šoli Kostrivnica smo imeli šolo popoldne, v Šmarju pa vedno dopoldne, ampak najdlje do enih. Pouk je trajal od osmih do enih. Zjutraj so bili še dodatni krožki, pevske vaje ... Ob enih je bila zadnja ura pouka in potem smo šli domov.

MATIJA : Kako in zakaj ste se odločili za poklic duhovnika, kdaj ste slišali »notranji« klic?

DUHOVNIK : Ne vem točno, kdaj sem to začutil. Spomnim se pa, da je bilo to v osmem razredu. K verouku nisem hodil v domači župniji v Kostrivnici ampak v Šmarju pri Jelšah. Skupaj s svojimi sošolci smo enkrat spomladi v šoli dobili neke papirje, kjer smo morali napisati, kam želimo po osnovni šoli. In jaz sem nekaj napisal, pa ne vem kaj in tistega papirja nisem oddal. Učiteljica nič ni opazila, da ga nisem oddal, nikoli mi nič ni rekla. Jaz sem tisti papir shranil in isti dan smo imeli verouk. Povedal sem g. župniku, kaj sem dobil v šoli in da nisem papirja oddal. Takrat me je vprašal: » Kaj bi pa ti rad bil? Kam bi pa ti rad šel?« Rekel sem mu, da bi rad postal duhovnik. Prvič v življenju sem nekomu rekel, da bi rad bil duhovnik. On pa je odgovoril: » Nič hudega, če tega nisi oddal, do prihodnjic ti bom jaz vse povedal, kam se je treba vpisati, kakšni so pogoji in ti drugič povem, kakšna je tvoja pot naprej.« Tu sem prvič začutil, da bi rad bil duhovnik.

MATIJA : Kako so Vam minevala študijska leta?

DUHOVNIK : Po končani osnovni šoli sem obiskoval prvo gimnazijo v Mariboru. Nekateri otroci iz naše župnije še danes hodijo tja in poznajo to gimnazijo. Lepo mi je bilo, rad sem hodil v šolo, vendar mi učenje nikoli ni šlo gladko, zato sem se moral zelo učiti in biti priden. Imam lepe spomine na gimnazijo. Večkrat se dobimo s sošolci, vsakih nekaj let imamo srečanje, da ohranjamo vezi. Pozneje

sem bil 3 leta na teološki fakulteti v Ljubljani, tam sem tudi stanoval. Za mariborske duhovnike pa je bila teološka fakulteta še v Mariboru in smo tukaj bili še 3 leta. Prva 3 leta v Ljubljani in zadnja 3 leta v Mariboru. To so bila moja najlepša leta šolanja v življenju.

MATIJA: Kako so se na to odzvali starši?

DUHOVNIK : Ata žal ne, ker je umrl, ko sem bil star pet let , mama pa so mi večkrat rekli : »Pazi, misliš, da boš to zmožel? To ni lahek poklic, premisli, dokler je čas, da ti ne bo žal.« Ko sem pa vztrajal in so videli, da mislim resno, potem so bili pa veseli in so me pri tem podpirali. Velikokrat so mi rekli : »Veš, molim zate, to lahko naredim, druga pa ne morem.«

MATIJA : Radi delate z ljudmi?

DUHOVNIK : Da, rad delam z ljudmi, čeprav ni lahko, ampak je lepo delo. Z vsakim je nekaj posebnega. Ljudje se nikoli ne ponavljajo.

MATIJA : Kako dolgo ste že duhovnik v Cirkovcah?

DUHOVNIK : V Cirkovcah bom avgusta 14 let, pred tem pa sem bil 13 let župnik v Dobrni, še prej 6 let tajnik pri gospodu škofu Krambergerju v Mariboru, pred tistim pa 3 leta kaplan v Mozirju.

MATIJA : Kaj pa počnete v prostem času- kolikor ga seveda imate?

DUHOVNIK : Rad kaj preberem, rad grem kdaj tako med ljudi, če je možno obiščem kakšnega prijatelja. Zelo rad grem v hribe, če imam primerno družbo, grem pa tudi kdaj sam, ampak raje z družbo.

MATIJA : Kako ste se počutili pred vašo prvo sveto mašo?

DUHOVNIK : Plaho, boječe, strah me je bilo, vse sem si zabeležil in vse sem si podčrtal, kaj moram prebrati pri prvi sveti maši, ker tega še nisem vedel. Nelagodno mi je bilo, ampak mi je bilo tudi »fajn«, dobro sem se počutil.

MATIJA : Kakšno je vaše sporočilo nam mladim?

DUHOVNIK : Vesel sem, če ste srečni. Srečen pa si, če opravljaš tisti poklic, ki ga rad opravljaš, zato prosite Boga, da bi spoznali, kaj je vaš poklic, in tisti poklic tudi dosegli, tudi, če bo pot težka. Ker tisto delo, ki ga rad opravljaš, delaš z veseljem in si srečen.

MATIJA : V imenu našega razreda in učiteljice Jerneje se Vam zahvaljujemo, da ste si vzeli čas za nas. Želimo Vam, da s svojimi vzgledi, premišljenimi besedami in pozitivno energijo, ki jo prenašate na nas, še dolga leta opravljate svoje poslanstvo v našem kraju.



Avtorja: Jan Draškovič in Matija Sternad